

RACHEL WELLS

Alfie

Kat onder de kerstboom

VERTALING JET MATLA

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Rachel Wells
Oorspronkelijke titel: *Alfie the Christmas Cat*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © iStock / Tim Immink
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1125 7
ISBN 978 94 027 6679 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollins UK, Londen.
Rachel Wells asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Een van mijn favoriete dagen brak weer aan, dus we bereidden ons voor op lawaai en chaos. Het was familiedag bij ons thuis, waarop de hele familie – en die is groot – zou komen lunchen. Als drempelkat heb ik al jong geleerd dat familie niet alleen met verwantschap te maken heeft. George en ik keken er erg naar uit om de mensen op wie we dol waren te begroeten, en we likten ons zorgvuldig schoon.

Ik ben Alfie, voor als je het nog niet wist, en George is mijn kitten, al kun je hem nu eigenlijk geen kitten meer noemen. De meeste ouders weten wel dat het moeilijk is om te erkennen dat onze kinderen opgroeien, ouder en onafhankelijker worden. Af en toe mis ik de tijd waarin George nog klein was en me meer nodig had dan tegenwoordig. Hoewel ik me heus wel herinner hoe ik kreunde van het slaapgebrek, geen minuut voor mezelf had, en onophoudelijk op mijn hoede was voor gevaar, zou ik de klok zó terug willen draaien. Natuurlijk heeft George me af en toe nog wel nodig, maar hij leidt nu zelfstandig zijn leven, met zijn vriendinnetje Hana. Wat is hij toch een mooie kater geworden. Maar ik dwaal af.

Ik ben een drempelkat, wat betekent dat ik meer dan één huis heb en meer dan één gezin bij wie ik mijn tijd doorbreng. George en ik wonen hoofdzakelijk bij Claire, Jonathan en de kinderen Toby en Summer in Edgar Road. Dat is een lange straat met veel verschillende soorten huizen. Vaak komen wij en onze gezinnen in ons huis samen, omdat het een van de grotere huizen is, en er passen veel mensen, kinderen en huisdieren in.

‘Hé, jongens!’ Matt, een van de meest relaxte burens, kwam binnen

met zijn vrouw Polly en hun kinderen Henry en Martha. En aan de riem trippelde een hoogst opgewonden Rakker, hun mopshondje dat ook vaak bij ons logeerde. Ik ben niet alleen een kat die op mensen let, maar tegenwoordig pas ik ook op honden.

Rakker probeert alles te eten wat hij ziet, en hij likt eraan als het niet te eten is. Hij is nog maar een pup, al is het een mollige pup! Ik krijg vaak de opdracht op te passen op Rakker; ik moet al puppy-sitten sinds hij klein was. Nu is hij zoals gezegd lang zo klein niet meer – zodat hij een keer klem zat in ons kattenluik – maar hij maakt deel uit van de familie. Hij heeft er even aan moeten wennen, want katten en honden zijn van nature geen vrienden, maar we mogen hem toch erg graag. Hoewel... George had er meer tijd voor nodig dan ik om hem te accepteren in onze levens, en zo nu en dan kan hij best fel tegen hem uitvallen.

‘Miauw,’ begroetten George en ik ze, en we gaven ze een vriendelijk kopje. Terwijl ze binnenkwamen, likte Rakker ons allebei en vervolgens likte hij Jonathans voeten. Gelukkig had hij slippers aan. De kinderen gilden toen ze allemaal naar boven renden om te spelen. Toby, Summer, Henry en Martha zijn de beste vrienden, wat goed uitkomt omdat we elkaar zo vaak zien. Terwijl Matt en Polly met het eten en drinken gingen helpen, wachtten wij af wie de volgende gasten zouden zijn.

De deurbel ging en het bleken Sylvie, Marcus, hun tienerdochter Connie en hun baby Theo te zijn. Ook hun kat was meegekomen, George’ vriendinnetje Hana. Het is echt een leuk stel.

Claire liep ons haast omver om Theo in haar armen te nemen, zelfs al voor de burens een voet binnen hadden gezet. Theo was de laatste aanwinst; hij was pas een paar maanden oud en vreselijk populair, net zoals het met George als kitten en Rakker als puppy was geweest. Mensen hielden van baby’s.

‘Kom gauw binnen, het is koud,’ zei Jonathan terwijl Claire knuffelend met Theo de kamer in liep.

‘Ik ga pa nog even ophalen,’ zei Marcus, en hij vertrok weer om zijn vader Harold te halen die aan het eind van de straat woonde.

Het was grotendeels aan George te danken dat Harold lid van onze groep was geworden, en via hem werden zijn zoon Marcus en Sylvie, onze buurvrouw, verliefd op elkaar. Je kunt eigenlijk wel stellen dat baby Theo dankzij ons ter wereld is gekomen.

Ik grijnsde en stak mijn snorharen op naar Hana. Boven hoorden we de kinderen lachen; de volwassenen waren in de keuken – Jonathan en Claire waren aan het koken, en nu had Polly baby Theo in haar armen. Sylvie was blij even te kunnen zitten, en Connie liep onrustig rond. We wisten allemaal op wie ze wachtte.

De bel ging weer en daar waren onze laatste gasten. Behalve Marcus en Harold, die zijn kat Sneeuwbal had meegenomen, mijn vriendin en eerste liefde – het is een lang verhaal dus dat vertel ik nog weleens – stonden Tomasz, Franceska en hun jongens Aleksy en Tommy voor de deur.

Er volgden nog meer omhelzingen en zoenen en kopjes en aaitjes voor we allemaal echt samen aan onze familielunch konden beginnen. En ik had niet gelukkiger kunnen zijn.

George, Hana, Sneeuwbal en ik slopen de tuin in. We hadden kunnen weten dat Rakker niet buitengesloten wilde worden en zagen hem door het kattenluik komen, dat eigenlijk een hondenluik was geworden. Sinds hij klem had gezeten, was ons luik vervangen door een groter exemplaar.

‘Wat doen jullie?’ vroeg Rakker. Hij was dan wel niet zo klein meer, maar hij was pas een jaar oud, dus nog steeds een puppy. Hij had het eerste jaar van zijn leven geprobeerd een kat te worden.

Maar dat je niet zomaar een kat wordt, is een harde les voor elk dier dat geen kat is. Je hebt er erg veel techniek voor nodig.

‘Gewoon, een luchtje scheppen en wat rust in de kop,’ zei ik.

‘Het is wel een herrie binnen, hè?’ zei hij.

‘Ik vind het heerlijk als we allemaal samen zijn, maar we zijn wel met veel,’ vond George. Dat konden we alleen maar beamen. Het was een hele meute.

De lunch was in volle gang. We hadden geen eettafel die groot genoeg was voor iedereen, dus zaten de kinderen apart aan een kleine tafel. Ik zat uiteraard in de buurt van de volwassenen, maar ik liep tussen de stoelen door. Katten op tafel werden niet door iedereen gewaardeerd, al hield me dat niet altijd tegen.

George en Hana zaten bij de kinderen en Rakker zat onder tafel om te proberen elke kruimel die van tafel viel te pakken. Hij was echt geobsedeerd door eten. Sneeuwbal lag opgekruld in mijn mand voor een dutje. Ik zag dat Connie en Aleksy nu bij de volwassenen zaten, maar dat Tommy, Aleksy’s broer, aan de kindertafel zat. Hij keek niet vrolijk en schoof zijn eten heen en weer over zijn bord. Ik zette dat op mijn lijstje. Als mensen niet gelukkig waren, was het mijn taak dat op te lossen.

Ik wandelde naar hem toe en probeerde zijn aandacht te trekken, maar hij negeerde me. Dat bracht me van mijn stuk want ik ben het niet gewend dat ik genegeerd word. Maar Tommy bleef echt nijdig kijken. Ik liep maar weer terug naar de veiligheid van de volwassenen.

‘Ons nieuwe schoolproject gaat over daklozen,’ zei Aleksy.

‘God, wat moeilijk, in mijn tijd hadden we gewoon meetkunde,’ zei Jonathan met een lach.

‘Toont wel aan hoe oud je bent, Jon,’ zei Matt plagerig.

‘In mijn tijd schreven we nog met een ganzenveer in plaats van

met pennen,' voegde Harold eraan toe en hij lachte luidkeels. Ik had geen idee wat hij bedoelde, maar omdat Harold meestal chagrijnig was, was het leuk hem een keer te horen lachen.

'En, wat houdt dat project dan in?' vroeg Marcus.

'We leren zo wat meer over bewustwording. We moeten een campagne bedenken om de belangrijkste moeilijkheden van daklozen onder de aandacht te brengen en we moeten mensen ervan zien te doordringen dat het een probleem is,' legde Connie uit.

'Hemel, dat klinkt wel erg serieus,' zei Claire.

'We wilden naar het opvangcentrum hier in de wijk gaan om mensen te spreken die dakloos zijn, om uit te zoeken hoe het voor hen is,' zei Aleksy. 'Zodat we, als we ons project doen, al ervaringen uit de eerste hand hebben om van uit te gaan.'

'En toen kregen we het idee om manieren te bedenken om geld voor hen in te zamelen,' voegde Connie er blozend aan toe.

'Wat zijn jullie toch slim en aardig, jongens,' zei Francesca. 'Ik ben zo trots op jullie.'

'Ik ga wel met jullie mee,' zei Tomasz. 'We doneren maaltijden aan het opvangcentrum in de wijk, dus ik ken ze. Ik kan jullie wel meenemen.'

'O, dat zou geweldig zijn!' zei Connie met glimmende ogen.

'Maar het zal wel moeilijk zijn,' zei Sylvie. Ze was overdreven beschermend en ik wist dat ze bezorgd om Connie zou zijn.

'Ja, maar deze twee redden het wel,' viel Polly haar in de rede. 'Ze zijn niet bang en hebben een groot hart. Ik vind het prachtig dat jullie deze dingen op school leren.'

'In mijn schooltijd...' begon Jonathan, maar hij moest om zichzelf lachen.

'Dus na ons bezoek aan de opvang moeten we iets bedenken om geld voor ze op te halen. Zo geven we het probleem van daklozen

meer bekendheid,' zei Aleksy. Ik gaf hem een kopje. Ook ik was erg trots op ze.

Na de lunch gingen de kinderen weer spelen en Connie en Aleksy zochten een rustig hoekje, zodat Tommy weer alleen zat.

'Kunnen we nu naar huis?' vroeg Tommy, die nauwelijks twee woorden tegen iemand gezegd had.

'Nee, als je geen spelletjes wilt organiseren voor de kleintjes, dan ga je hier maar in je eentje zitten mokken,' beet Francesca hem toe. Dat was niets voor haar, maar Tommy was normaal ook niet zo humeurig.

'Ga maar naar de woonkamer, dan kun je tv-kijken,' stelde Jonathan voor.

Met een norske blik liep Tommy ernaartoe.

Ik keek naar Sneeuwbal; we wisten veel over tieners. Die konden problematisch zijn, maar met Tommy kon je ook lol hebben, en hij vond het leuk om hindernisbanen op te zetten en wedstrijdes voor de kleintjes te organiseren. Ik begreep dat hij zich buitengesloten voelde toen Aleksy en Connie begonnen te daten, maar sindsdien nodigde hij vaker een van zijn vrienden uit om mee te komen naar onze familiebijeenkomsten. Ik vroeg me af waarom dat vandaag niet gebeurd was.

'De laatste tijd hebben we niets dan problemen met hem,' zei Tomasz zacht, toen Tommy de eetkamer uit was.

'Hij heeft huisarrest en ik heb ook gezegd dat hij met dat gedrag geen vriend mee mocht nemen,' zei Francesca. Aha, dat verklaarde het.

'Wat heeft hij dan gedaan, Frankie?' vroeg Claire.

'Hij is brutaal en hij doet zijn huiswerk niet. Hij heeft zelfs laatst geld uit mijn portemonnee gestolen. Net of mijn lieve kleine jongen in een vreemde is veranderd.' Ze was van streek, dus gaf ik haar een kopje.

‘O god, pubers, ik kijk er niet naar uit,’ zei Matt hoofdschuddend. ‘Maar het is niets voor Tommy,’ voegde hij eraan toe.

‘Zal ik er eens met Connie over praten? Vragen of zij en Aleksy hem wat vaker op sleeptouw nemen?’ stelde Sylvie voor.

‘Nee, dank je. Hij en Aleksy zijn twee uitersten op het moment. Ze kunnen nauwelijks samen door één deur. Aleksy zegt dat Tommy zich als een eikel gedraagt, Tommy zegt dat Aleksy een slijmbal is. We hopen maar dat het een fase is, want anders...’

‘Ik kan hem een goede tik met mijn wandelstok geven. Dan is het gauw over,’ bood Harold aan. Ik wist niet zeker of hij een grapje maakte; het leek er niet op.

‘Pa, dat doen we niet meer tegenwoordig,’ zei Marcus.

‘Meteen in dienst, dat is het antwoord. Hij moet zo snel mogelijk het leger in.’

‘Eh... hij is pas veertien,’ merkte Claire op.

‘Daar maken ze een man van hem,’ ging Harold onverstoorbaar verder. Het zou weer een van zijn favoriete redevoeringen worden, en daar zou hij niet snel mee ophouden. Als ze Tommy echt wilden straffen, zouden ze hem misschien moeten dwingen naar een van Harold's toespraken te luisteren.

Hoofdstuk 2

Het was weer zo'n fijne dag van de week, zondag, en George en ik maakten een inspectierondje in Edgar Road. Het vroom stevig en de winter stond nu echt voor de deur, maar dat weerhield ons er niet van langs te gaan bij huizen waar de Zondagse Lunchclub gehouden werd. Dan stellen mensen hun huis open voor iemand die anders eenzaam zou zijn, en die nodigen ze dan uit voor een ouderwetse zondagslunch. Simpel maar briljant. En het was de droom van elke drempelkat.

Harold was een keer niet humeurig geweest toen hij met het idee was gekomen om de Zondagse Lunchclub op te richten tegen de eenzaamheid van ouderen. George vindt trouwens dat het eigenlijk zijn idee was, en dat was waarschijnlijk ook zo. George en ik staan bekend om onze geniale ideeën – George heeft dat van mij. De appel valt niet ver van de boom, zeggen ze. De club helpt eenzame mensen om zich minder eenzaam te voelen en het betekent ook veel voor degenen die de oudjes ontvangen, dus de hele gemeenschap knapt ervan op. Een schitterend idee dat nu ook buiten Edgar Road goed is ontvangen. Ik ben dus erg trots op George en Harold. Ze hadden mij natuurlijk om hen te helpen, maar ik ben nu eenmaal erg bescheiden... Al weet ik zeker dat ze het zonder mij niet hadden gered.

Maar ik dwaal weer af. Vandaag zouden we bij alle burens langs gaan die de lunch aanboden in onze straat. Niet alleen om lekkere hapjes te krijgen, al hadden George en ik altijd volle buikjes als we weer naar huis gingen. Maar belangrijker was dat we het fijn vonden om mensen te zien die zonder dit plan in hun eentje zouden zitten,

zonder van lekker eten en gezelschap te genieten. De gastfamilies leerden nieuwe mensen kennen en vergrootten daarmee hun sociale contacten. Harold was dan in het huis van Sylvie en Marcus met een stel andere mensen. Sneeuwbal kwam dan ook mee en ik was al even bij de burens geweest om haar te zien. Ik zou haar graag vaker zien, maar de laatste tijd waren er altijd mensen in de buurt, dus het was lastig om tijd samen door te brengen. We zijn gelukkig wat ouder en de verliefde tienertijd hebben we achter de rug, dus we zijn niet zoals George en Hana, die elk vrij moment bij elkaar wilden zijn.

‘Vind je het ook geen briljant idee van Harold en mij?’ vroeg George. Hij zei dat elke keer.

‘Ja, jongen, het is een geweldig idee. Die mensen worden er zo gelukkig van en dat is helemaal aan jou te danken.’ Ik was trots op hem, hoewel hij het iets te fijn vond dat zijn kleine ego af en toe werd gestreeld. Maar wie kon hem dat kwalijk nemen? Hij verdiende het. En ik ben vaak genoeg van hetzelfde beschuldigd, al weet ik zeker dat ik mijn ego geheel onder controle heb... meestal dan.

‘En Harold en ik zijn echt geniaal, hè?’

‘Zeker.’

‘En misschien ben ik dan de slimste kat die ooit heeft bestaan, hè?’

Wacht even, dat was ik nog altijd. ‘Nou, misschien de op een-na-slimste kat dan,’ zei ik snorrend. We grijnsden allebei. ‘Oké, jongen, we kunnen maar beter naar huis gaan.’

De dagen werden zowel sneller donker als kouder. Ik voelde de kou in mijn vacht en dat gaf aan dat we snel het koudste deel van het jaar zouden krijgen. Daar moesten we ons schrap voor zetten. Ik ging graag naar buiten en moest er niet aan denken een mooi-weerkat te worden zoals sommige anderen, maar ik gaf nog steeds de voorkeur aan warmte.

We gingen door het kattenluik ons huis binnen. Onze lunchgasten waren vandaag Doris, een dame die altijd zat te breien, zelfs tijdens het eten, en Clive, een zeer intelligente ex-leraar die graag over politiek discussieerde en die Jonathan de stuipen op het lijf joeg door hem vragen te stellen waardoor hij met zijn mond vol tanden zat. Ze waren allebei eenzaam, en alleen dat was al genoeg, maar ze kibbelden wel veel met elkaar. Jonathan zei dat ze maar moesten trouwen, omdat ze precies op een oud getrouwd echtpaar leken, maar Claire zei dat dat echt niet grappig was. Claire en Jonathan waren nog jong, maar waren nu al eeuwen geleden getrouwd. En ze kibbelden behoorlijk vaak, maar ze lachten samen zeker net zoveel. Doris en Clive zagen we juist niet lachen, dus was ik ervan overtuigd dat zelfs mijn bekende koppelvaardigheden tot het uiterste ingezet moesten worden om van hen een stel te maken. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik het niet zou proberen! Ik zette het alleen op mijn 'bewaren voor later'-lijstje.

Ik had in mijn leven al veel stellen bij elkaar gebracht; Claire en Jonathan waren mijn eerste en grootste succes. Maar er was altijd zoveel te doen om mijn katten en families onder controle te houden, dat ik tegenwoordig maar weinig tijd had voor andere dingen. Ik had mijn poten eraan vol.

'Kijk,' zei Summer toen we de woonkamer in gingen, waar de hele familie, en Doris en Clive, nog een kop thee dronken. 'Doris heeft een kattenmutsje gebreid.'

'Miauw?' Wat in vredesnaam was nu weer een kattenmutsje?

Doris hield trots een gebreid rood mutsje omhoog, dat ze daarna bij George op zijn kop probeerde te zetten. Hij probeerde nog weg te kruipen maar hij was niet snel genoeg. Hij keek woest. Wij katten houden er niet van kleertjes aan te krijgen, dank u zeer; we hebben een prachtige vacht en dat is meer dan genoeg voor ons. Terwijl hij

verwoede pogingen deed het mutsje met zijn pootjes van zijn kop te trekken, werd hij door de anderen bewonderd.

‘O Doris, het is om op te vreten,’ zei Claire en ze straalde.

‘Past precies,’ zei Clive.

‘Het is zo schattig. Doris, wil je me leren breien?’ vroeg Summer.

‘Natuurlijk wil ik dat doen, lieverd.’ Doris bloosde van plezier.

Ik sperde mijn ogen open. Ik kon het niet geloven. Het was een ramp. George’ kop zag eruit als een tomaat. Gelukkig dat ik hem niet op had gekregen.

‘Maak je geen zorgen, Alfie, de volgende keer dat ik kom, heb ik er voor jou ook eentje. Maar jouw kop is een stuk groter, dus heb ik wat meer wol nodig. En nu ik erover nadenk, vind ik groen echt jouw kleur.’

Ik kon geen woord uitbrengen en maakte me uit de voeten om te zien of er nog klikjes in de keuken waren.

Die avond, toen George en ik nog even een ommetje maakten voor we naar bed gingen – zonder die kattenmuts, zeg ik erbij – keken we op naar de donkere hemel en we zagen de felste ster naar ons knippen.

‘Daar is Tijgermama,’ zei George en hij tilde zijn pootje op.

‘Ja,’ zei ik en ik slikte even. Hoewel Tijger al lang geleden uit ons leven was verdwenen – de adoptiefmoeder van George en mijn laatste partnerpoes – was ik nog altijd erg verdrietig wanneer ik bedacht dat ze er niet meer was. We zijn op verschillende manieren doorgedaan, want zo gaat het leven nu eenmaal, maar hoewel ik nu gelukkig ben met Sneeuwbal, houd ik altijd een hoekje in mijn hart vrij voor Tijger. Voor we verliefd werden, was ze al mijn beste poezenvriendin in Edgar Road.

Ik heb liefde gekend en ben die weer kwijtgeraakt, zowel mensen

als katten, en ik zal ze altijd blijven missen. Dat is een harde les voor me geweest. Maar aan de andere kant is een hart iets wonderbaarlijks. Het is groot en in staat van veel mensen en veel katten te houden. Ik ben zelfs van Rakker gaan houden en dat is nog wel een hond, dus ik had nooit gedacht dat ik dat zou zeggen. En hoewel ik nu weer herenigd ben met Sneeuwbal, die ooit mijn eerste liefde was vóór Tijger, mis ik Tijger heel erg. En dat is goed, want zoals ik al zei, is het hart een wonder en groot genoeg voor de dingen waarvoor het groot moet zijn. Het stelt je in staat om degenen te missen die je bent kwijtgeraakt, maar ook om degenen lief te hebben die bij je zijn.

‘Ze zou zo trots op je zijn, m’n jongen,’ zei ik omdat het waar was. Dat wist ik zeker.

‘Ik weet het, pap,’ antwoordde George.

Ik denk dat hij die bescheidenheid van mij heeft.

‘Nou, jongen, laten we maar naar bed gaan.’ Ik draaide me om om naar binnen te gaan, maar keek nog voor een laatste keer naar de ster. Die scheen te knipogen. Ik knipoogde terug.

We hadden waarschijnlijk een zware week voor de boeg, want we moesten bij veel mensen en katten langs. Het was een hele lijst. Ik maakte me vooral zorgen om Tommy, dat kon nog een hele kluiif worden.

‘Voor we naar bed gaan, pap, wat moet ik met dat afschuwelijke mutsje doen dat ik van Doris heb gekregen?’

‘Tja, het is beleefd om het op te doen als ze hier is, al is het maar voor even.’

‘Maar het jeukt! Ik dacht dat ik het misschien in de tuin kon begraven en dan zeggen dat Rakker het had gedaan.’

‘George, dat is niet eerlijk.’

‘Maar die stomme muts is ook niet eerlijk.’

‘Ik weet het, maar we doen dat soort dingen om mensen blij te maken en als je het een paar keer draagt, dan bezorg je Doris toch een glimlach. En is dat nou zo vreselijk?’

Hij staaarde me aan en stak toen zijn snorharen omhoog.

‘Niet echt, vooral omdat jij er de volgende keer ook een op moet.’
Ik hoorde hem grinniken terwijl ik achter hem aan het huis in ging.